

- Είκοσι πέντε φράγκα, άπαντᾷ εκείνος.
- Είκοσι πέντε! δὲν άποθνήσκω άκόμη τῆς πείνης.
- Καλά, περιμένω.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ :

- Λοιπόν, παιδί μου, όμολογεῖς ότι σὺ τὰ έκλεψες;
- Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε.
- Πολὺ μικρὸς ἤρχισες όμως τὰ έγκλήματά.
- Τί νὰ κάμω, κύριε Πρόεδρε, ό πατέρας μου εἶνε άρρωστος καὶ πρέπει νὰ τὸν άντικαταστήσω... Ἐγὼ εἶμαι ό μεγαλειότερος.

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ

ΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΝΑΣ ΙΩΑΝ. Χ. ΚΑΜΠΑΝΗ

Χύνω ἔν δάκρυ κ' ἐγὼ εἰς νωπὸν καὶ πολὺδάκρυν τάφον
όπου κατέρρευσε χθές, μαρνανθὲν χαριτόδρυτον πλάσμα
καὶ τοῦ φιλάτου μου πᾶσα ἐλπίς καὶ χαρὰ κι' εὐτυχία·
όπου θερμὰ διεχύθησαν δάκρυα πόνου άμέτρου
καὶ συγγενῶν συνεστέναξαν τόσαι πληγεῖσαι καρδιάι.

Ἦν ἡ λαμπρὰ Ἀντωνίνα θνητὴ ἀδελφὴ τῶν Ἀγγέλων
πρότυπον κάλλους καὶ πλήρης ζωῆς καὶ μυρίων θεληγέτρων,
Ἑρατεινὴ Νηρηΐς, ροδινὴ καὶ τὸ κάλλιστον ρόδον,
εἰς τὸ άκμάζον τῆς ἑαρ άκόμη εὐδαίμων νεότης·
μ' ὅλα τὰ δῶρά τῆς εὐνους ἡ φύσις τὴν εἶχε κοσμήσει

Εἰς τὸ ὠραῖον δ' ἐκεῖνο, τὸ πάγκαλον σῶμα, ἐνφύκει
ὠραιότητι ψυχῇ, εὐγενὴς καὶ καλλίστη καρδίᾳ,
πᾶς ἀρετὴ ζηλευτὴ καὶ τοῦ πνεύματος λάμψις καὶ χάρις,
ὄνειρον ἦτο γλυκύ, ἰδεῶδες καὶ ἔμπνευσις θεῖα
καὶ ὕψηλῃ, ποιητοῦ ἧ ἐνθέου τινὸς καλλιτέχνου.

Τρισευτυχὴς διεγέλα φαειρὰ ἡ γλυκεῖα ζωὴ τῆς
ἐν άμοιβαίᾳ λατρείᾳ πιστοῦ καὶ φιλάτου συντρόφου,
μέλι καὶ γάλα διέρρεον ὅλ' αἱ χρυσαὶ τῆς ἡμέραι
ὕπὸ τὸ θάλπος λαμπρᾶς εὐμαρείας καὶ θείας εὐδείας,
ἦτον άστὴρ τ' οὐρανοῦ χρυσαυγῆς καὶ χαρίεσσα Ἴρις.

Κ' εἶχεν αὐτὸν τὸν λαμπρὸν θησαυρὸν ό καλός μου ό φίλος,
ὄλην αὐτὴν τὴν σπανίαν τοῦ κόσμου αὐτοῦ εὐτυχίαν
κ' ἐκοιμᾶτο εἰς ρόδα, .. ἀλλὰ μοχθηρὸν πεπρωμένον
δαίμων ἀλάστωρ ἐφθόνισε τέλος τὴν τόσην χαρὰν του
κ' ἐξακοντίζει σκληρὸν κατ' αὐτῆς καὶ θανάσιμον βέλος

Ἦλθον κατόπιν πικραὶ άγωνίαι, φρικώδεις ἡμέραι
άπεμαράνθη τὸ ρόδον, ὠχρίασε πλέον τὸ ἄστρον·
ὄλη ἡ λάμψις καὶ δρόσος τοῦ κάλλους ἐκείνου παρῆλθεν

καὶ διελύθη εἰς ὄνειρον ὅλ' ἡ μαγεία ἐκείνη
Οἴμοι, τίς τύχη Σ' ἀνέμενε μαύρη, λαμπρὰ Ἀντωνίνα!

Τώρα, τίς πλέον θνητός, τίς εὐθήης ποτὲ νὰ πιστεύσῃ
εἰς εὐτυχίαν τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ εἰς πλάνους ὄνειρους;
δάκρυα μόνον καὶ θλίψεις ό βίος μας ἔχει δι' ὅλους
καὶ ἂν ποτε θελκτικαὶ εὐτυχίας ἡμέραι γελῶσιν,
εἶναι ὄνειρου άπάτη καὶ πρόδρομος ἄλγους καὶ στόνων.

Ὅ,τι δ' εὐαίσθητον, πᾶν εὐγενές, ἀνθηρὸν καὶ ὠραῖον
Ὅς φωτεινόν τι μετέωρον, λάμπει καὶ σβύνει ταχέως.
ὅπως τοὺς πρώτους ἡδίστους παλμούς τῆς σκιρτώσης καρδίας,
ὡς τρυφερώτατον ρόδον, μαραίνει κακὸν πεπρωμένον,
εἶναι ό κόσμος αὐτός, ἡ κοιλὰς εἶν' αὐτὴ τοῦ κλαυθμῶνος.
Ἐν Ἀργεὶ τῇ 11 Ἰανουαρίου 1891

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΟ ΚΑΙ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Σ' τῆς νεότητος τ' ἀνθοστόλιστο λειβάδι καὶ δροσάτο
Χαριτωμένο λούλουδο κι' ἀπὸ δροσὰ γεμάτο
Σὲ μιὰ γωνοῦλα ἤσυχο καὶ ταπεινὸ ἀνθοῦσε
Κι' ἐκεῖ κρυμμένο τὸ φτωχὸ γλυκὰ μυροβολοῦσε

Μιὰ πεταλοῦδα τ' Ἀπριλιοῦ μιὰ χαραυγὴ πετάει
Καὶ τὴ δροσάτη του ψυχῇ ἀλύπητα ρουφαίει!...
Σὲ λίγο ό ἥλιος φάνηκε, μὰ βρῆκε τὸ καυμένο.
Σὲ ἱτιᾶς κλαρὶ ἀκουμπιστό, χλωμὸ καὶ μαραμένο.

Ε. Ι. Ε.

ΕΣΠΕΡΙΣ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ

Ἐὰν τὰ πάντα ἐν ἐμοὶ ἡ λήθη συγκαλύψῃ,
οὐδέποτε' ἐκ τῆς μνήμης μου δὲν θέλει ἐξαλείψῃ
ἐκείνην τὴν ἐσπέραν
καθ' ἣν σε εἶδον, φίλη μου, ἡλίου λαμπροτέραν
ἐκ τῶν κυμάτων τοῦ χοροῦ νὰ ἀναδύῃς ἄλλη
παρθένος τοῦ ὠκεανοῦ, περιβλεπτος ἐν κάλλει.

Ἀθήνησι τῇ 31 Ἰανουαρίου 1891

Ν. Θ. Α.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΤΡΕΝΙΑ

Ἄν σου δώσε ἡ άνοιξὶ τὴ χάρι τοῦ Ἀπρίλη,
Καὶ ὅτῃ γλυκεῖά σου τὴ ματιὰ τὴ λάμψι τῆς ἡ πούλι,α,
Τὸ γέλιο-τῆς ἡ χαραυγὴ ὅ τὰ δροσερά σου χεῖλη,
καὶ τὴν άχνὴ ἀσπρίλα των, σ' τὴν ὀψι σου τὰ φούλι,α,
γιὰ νὰ σκαρπᾶς ὅθε διαβῆς οὐράνια εὐωδιά,
ὅλα γιὰ μὲ εἶνε τίποτα, ὅσᾳ δὲ χτυπᾷ ἡ καρδιά....

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος
Ἰανουαρίῳ 1891